

Julian Kawalec

Do drugiego człowieka

Jaka długa i trudna jest droga
Do ciebie drugi człowieku
Już mi się wydało
Że stanąłem na progu

I że za chwilę będę u ciebie
Ale gdy przestąpiłem próg
Ściany izby nagle się rozpadły
I znalazłem się pośrodku

Nieznanej przymglonej przestrzeni
Stapałem jakby po omacku
A gdy się nieco rozjaśniło
Ucieszyłem się niezmiernie

Bo myślałem, że wszedłem
Na łąkę twojej dobroci
I że jaskry mam na przewodników

Czekanie

Zestarzało się już twoje czekanie
I nic już nie urodzi
Bezpłodne jak stara kobieta
Kamyk zamiast ziarna
W jego łonie
Odprysk wapiennej skały
Ma na imię - na próżno

Ale krzątasz się koło niego
I cieszysz się, że go masz
Choć wiesz jakie ma imię
Wypieszczasz suchy kamyk
Szukasz w nim iskry
Aż ścierasz go na szary proch
I znów zaczynasz od nowa
Starasz się ocalić
Swoje czekanie